

Nr 478.

Av herr **Lindström**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse av 2 § lagen den 3 juni 1938 (nr 274) om rätt till jakt.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 216/1950 har Kungl. Maj:t föreslagit ändrad lydelse av 2 § lagen den 3 juni 1938 om rätt till jakt. Detta förslag till ändring har tillkommit på grund av det av Kungl. Maj:t genom proposition den 13 januari 1950 (nr 59) för riksdagen framlagda förslaget till lag om gräns mot allmänt vattenområde, vari meddelas bestämmelser om utsträckningen av fastigheternas ägovälden i havet och de stora insjöarna. I sistnämnda lagförslag har allt vatten som skall ingå i fastigheterna betecknats såsom enskilt vatten, medan de vattenområden som ej skola omfattas av enskild äganderätt benämnts allmänt vatten. Gränslagsförslaget innebär bl. a. att vid vissa öar och holmar, som äro mindre än 100 meter långa, vattnet kommer att bliva allmänt ända intill stranden. Som följd härav skulle, om jaktlagen lämnades oförändrad, ägarens jakträtt å vattnet kring ön eller holmen bortfalla och jakten där i viss utsträckning bli fri. Detta har ansetts kunna medföra vissa vådor från naturskydds- och jaktvårdssynpunkt. I förstnämnda propositionen (nr 216) föreslås därför att ägaren av dylik ö eller holme fortfarande skall äga ensamrätt till jakt å det intilliggande vattnet. Hans jakträtt skall dock enligt förslaget begränsas till att omfatta endast vattenområdet inom 100 meter från strandlinjen.

Ifrågavarande förslag till lagändring har varit föremål för utredning av 1949 års jaktutredning. Denna utredning har föreslagit, att ifrågavarande gränslinje måtte fastställas till 300 meter från strandlinjen. De skäl, som anförts härför, äro framför allt grundade på naturskydds- och jaktvårdssynpunkter samt tillika det förhållandet att 300-metersgränsen kommer att äga tillämpning även för ö eller holme som är mer än 100 meter lång. Den gräns på 100 meter från strandlinjen, som nu föreslås i propositionen, synes mindre lämplig, och starka skäl torde tala för att 300-metersgränsen är att förordas. I detta sammanhang må erinras om att från vissa kretsar i vårt land, som syssla med naturskydd och jaktvård, som bekant framställts krav på totalförbud på vårjakt beträffande sjöfågel. Det skäl, som åberopas för ett sådant krav, har varit den decimering som skärgårdarnas fågelstammar varit utsatta för. Även om icke jakten efter sjöfågel enligt mitt förmenande är den väsentliga orsaken till denna decimering,

kan man dock icke bortse från det förhållandet, att jakten i någon mån bidragit till en reducering av fågelstammen. De väsentliga orsakerna till decimeringen torde ha varit de stränga vintrarna i början på 1940-talet samt de föreningar, som härröra sig från båtar i form av oljeutsläpp och dylikt.

Det må även erinras om att samtliga remissinstanser — på två undantag när — givit sin anslutning till jaktutredningens förslag i förevarande hänseende. De två remissinstanser, som icke gått på jaktutredningens linje, synas — som departementschefen även anmärkt — ha missförstått förslaget innebörd. Jämväl lagrådet har anslutit sig till jaktutredningens förslag. Man torde sålunda kunna fastslå, att jaktutredningens förslag är väl avvägt. Ett frångående från 300-metersgränsen till 100-metersgränsen måste vara mindre lyckligt; måhända skulle det rent av kunna fattas som en utmaning mot de krafter och organisationer som nedlagt ett intresse-rat och förtjänstfullt arbete för naturskyddets och viltvårdens höjande.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta, att ägare av ö eller holme, som är mindre än 100 meter lång, skall äga ensamrätt till jakt å det intilliggande vattnet inom ett område av 300 meter från strandlinjen.

Stockholm den 22 april 1950.

Rickard Lindström.